

EDA BİLDEK

MİMAR SİNAN

ve ÇIRAĞI

BİYOGRAFİK ROMAN

GENÇ HAYAT

MİMAR SİNAN'IN ÇIRAĞI & TERS LALE

Bütün yaz boyunca omzunda sabanı, öküzlerini ve sığırlarını önüne katarak tarlanın yolunu tutardı. Öğle vakti girince kendine yeşil çayırın alt tarafında bir yatak açan derenin kenarına oturur, ninesinin heybesine koyduğu azığını açar ve bir güzel karnını doyururdu. Karnı doyunca, yediği yemekten arttırdığı parçaları kuşlara bırakırdı. Bir süre sonra göğün güzelliklerini seyre dalan güzelim kuşlar, şeftali ağacının gölgesinden alçalarak Selim'in ufaladığı ekmeklerin etrafını kuşattı.

Selim onları seyrederken dedesinin cümlelerini anımsadı:

“Saklamak değil, paylaşmak olsun özün

Eleştirmek değil, çözümü göstermek olsun sözün

Yıkmakta değil, yapmakta olsun gözün

Saldırmak değil, sarılmaktır çözüm.”

O da öyle yapıyordu her daim. Tüm güzel anlarını arkadaşlarıyla, ailesi ve çevresiyle paylaşıyordu. Kötü söz söylemiyor, kimseyi kırmıyordu. Onun bu güzel davranışları tüm büyükleri tarafından övgü ile söz ediliyordu. Küçükük yaşından büyüktü yüreği.

Okul ne zaman tatil olsa köye gelir; burada hayvanlar, ağaçlar içerisinde dağ, taş, bayır dolaşırdı. Akşam vakti, güneş ışığını toplayarak dağların ardına çekilmeye başlayınca düzlükleri aşarak, bilginin ışığıyla zenginleşmiş dedesinin evine dönerdi.

Orada akşamları, iki yaşlı ihtiyarın dizleri dibine otururdu. Onların günlük konuşmalarını, geçmiş üzerine anlattıkları menkıbeleri, masalları heyecanla dinlerdi. Bu dinleyiş cılız ışığın etrafında uzadıkça üzerine bitkinlik çöker, uyku basar, dalıp giderdi. Dedesinin ve ninesinin şefkat dolu sesinden kulaklarına bir ninni gibi ulaşan hikâyelerin güzelliklerine daldardı.

Öyle ki, kış günlerinde büyük özlem duyardı köye. Okulun tatile girdiği zamanlarda soluğu hemen köyde alırdı. Dedesinden bahçe işleri yapmayı, dağ bayırda hayvan otlatmayı öğrenmekten zevk alıyordu. Dedesi ona her daim “Çalışan demir paslanmaz evlat.” diyerek tamir işleri yapmayı da öğretiyordu. Onu karşısına alıp yetişkin biri gibi sohbet ettiği zamanlarda şöyle diyordu:

“Kitap insanı bilge yapar evladım; iman güçlü kılar. İstedığın şey için ter akıtmak ise usta kılar. Ustanın mahareti akıttığı ter kadardır.”

Dedesinin anlattığı hikâyeleri dinlerken kalbinde her defasında yeni meslekler çoğalıyordu. Artık ilköğretimin son yılıydı. Kış günlerinin içinde yoğun ders programları ile büyük bir sınava hazırlanma sürecindeydiler.

Herkes sınavı beklerken Selim ve arkadaşlarının çok daha büyük bir heyecanı vardı. Çünkü onlar Mimar Sinan Akademisi'nin öğrencileri olmak istiyorlardı.

Sonunda karar vermişti. Yeni bir dünya inşa edecekti. Birçok hayal kuracak ve bunları insanlar için inşa edecekti. Hem bu, onun herkes tarafından tanınması ve hatırlanması içinde büyük bir fırsat olacaktı. Düşünmek kadar kolay değildi hayalini gerçekleştirmesi. Bunun için yalnızca 60 öğrencinin alınacağı Mimar Sinan Akademisi öğrencilerinden biri olmalıydı. Bunun için başvuruyu yaptığı hafta kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Hafta sonunu geçirmek için köye gitmek istediğini

büyük bir ısrarla anne ve babasına dile getirdi. Stres atması için hep birlikte köye gitmeye karar verdiler. Babası aracı kullanırken annesi küçük kardeşinin sıkılmaması için ona şarkılar söylüyor, candan dışarı seyretmesini sağlıyordu.

Selim ise yol boyunca akademiye seçilmek için herkesten çok çalışması gerektiğini düşünüyordu. Köye vardığında, her defasında kış günlerinde yaptığı gibi ısınmak için ocağın yanına çömelip oturdu.

Upuzun gecelerde ailesi yatmak için odalarına çekilinceye kadar o öylece oturur, onlar uyuyunca kalkar, ağaçtan yapılmış sandığı açar, gaz lambasının ölgün ışığı altında, sandığın içinde itina ile saklanmış olan dedesinin el yazması kitaplarını okumaya çalışırdı.

Kafasında dönüp duran sorulara cevap bulmak için merakla kitaplara bakmaya devam etti. Akademiye alınabilmek için sınavdan alınının akıyla çıkması gerekiyordu. O sınavda Mimar Sinan hakkında sınanacaktı. Üstelik Mimar Sinan'ın öğrencisi olmaya hak kazanacağı bir tasarıda bulunması gerekecekti. Oysa onun henüz hiçbir fikri yoktu. Derin düşünceler ve koyu bir sessizliğin içerisinde yorgunluğuna yenilip uykuya dalmıştı. Gün aydınlanmaya başladığında gözlerini açtı. Pencereden kuş sesleri geliyordu.

Hemen toparlandı. Aşağıya indiğinde salonda yer sofrası hazırlanmıştı. Ninesinin yaptığı taze ekmekler buram buram kokuyordu. Kendisine gülümseyerek bakan ailesine “günaydın” diyerek sofradaki yerini aldı.

Dedesi her defasında ona büyük bir şefkat gösterirdi. Selim de onu çok sever, her söylediğini dikkate alırdı. Dedesinin hemen yanı başında kuruldu sofraya. Dünden bu yana ondaki durgunluğu fark eden ninesi bir anda, “Selim hasta mısın yavrum?” diye sorarak sessizliği bozdu.

Selim konuşmadan babası yanıtladı annesini.

“Yok anacığım, bizim çocuk sınava hazırlanıyor ya; artık kararını verdi. İsteddiği okul için çok çalışması lazım. Bizimki de stres yaptı.”

Emine Hanım torununa döndü. “Ne varmış stres yapacak, senden iyisini mi bulacaklarmış? Kazanırsın benim zeki oğlum.” dedi.

Selim ise ninesinin bu güveni karşısında gülümseyerek, “Dediğin gibi olsun diye çok çalışacağım nineciğim.” dedi.

Dedesi Halim Bey, “Selim nereyi kazanmayı istiyorsun oğlum?” diye sordu.

Selim büyük bir ciddiyetle anlatmaya başladı:

“Dedeciğim ben düşündüm de ileride mimar olmak istiyorum. Hem böylece yaşadığım çevreyi de güzelleştirebilirim. Hayalini kurduğum tasarımları hayata geçirebilirim.”

“Harika, aferin evlat. Eee, sorun ne öyleyse?”

“Bunun için ‘Mimar Sinan Akademisi’ adı altında bir okul kurulmuş. Türkiye’nin birçok yerinden öğrenciler başvurdu. Ama yalnızca 60 öğrenci kabul edilecek.”

“Peki, sen niçin stres yapıyorsun? Sen çok çalışkan bir çocuksun.”

“Dedeciğim, bu sınav için başvuruda bulunan bütün çocuklar zaten çok çalışkan ve zekiler. Öğretmenimiz, burada zekâ kadar özel yeteneğimizin de olması gerektiğini söyledi. Okuldan toplam 10 kişi seçti. Bize çok güvendiğini uzun uzun anlattı. Mimar Sinan’ı iyi öğrenmemizi, ona dair hiç ummadığımız bir soru ile karşılaşabileceğimizi söyledi. Sınava çok az kaldı. Ben ise henüz onun bir mimar olması dışında hiçbir şey bilmiyorum.”

Dedesı, Selim'in anlattıkları karşısında kaşının birini kaldı-
rarak, "E sen zaten ne yapacağını biliyorsun evlat." dedi.

"Nasıl yani dedeciğim?" dedi Selim gözleri ışıdayarak.

"Az önce anlattın ya bize oğul, yapman gereken çok açık
belli."

Dedesı onun altın sarısı saçlarını okşayarak, "Yapman gere-
ken ilk iş Mimar Sinan'ı tanıman; onu tanırsan zekâsını, sanatını,
bilgisini de öğrenmiş olursun. Tasarım ise sonraki iş. Önce
araştır, onu tanı; sonra nasılsa hayal etmeye başlayacaksın ve
Mimar Sinan'ın öğrencisi olmayı hak edecek bir tasarım yap-
acaksın. Hem o kadar da panikleme gerek yok evlat, biz ne
güne duruyoruz? Mimar Sinan'ı bilmeyen bir Türk mü olur-
muş hiç? Onu dünya biliyor." dedi.

"Bana onu anlatır mısın dedeciğim?" diye sordu Selim.

"Anlatırım tabii ya, ama sana burada büyük bir iş düşüyor."

"Nedir o?"

"Sınava kadar çok çalışacaksın. Bildiklerinle yetinmeyecek-
sin. Ha bir de sırlar olacak ve sen bu sırları çözmek için hiç dur-
madan koşturacaksın. Anlaştık mı?"

"Anlaştık dedeciğim. Sen yeter ki ne yapmam gerektiğini
söyle bana!"

"Pekâlâ, öyleyse önce kahvaltımı yap bakalım. Sonra seninle
dışarı çıkıp köyü dede torun dolaşalım."

Az önceki durgun ve kaygılı çocuktan eser kalmamıştı.
Büyük bir iştahla kahvaltısını yapıyor, gülücükler saçıyordu.
Anne ve babası onun bu hâlini görünce mutlu oldular. Selim
kahvaltısını yaparken bir yandan da dedesinin kendisine neler
anlatacağını merak ediyordu. Nihayet kahvaltı bitmişti. Dedesi
ise kıyafetlerini giymiş bir şekilde yanına geldi:

"Hadi bakalım, hazırım ben." dedi.

Köyün taşlık yollarında yan yana yürümeye başladılar. Çayırların, dağların üzerindeki kar kalıntılarının izlerine bakındı. Eriyen karlar derecikler hâlinde tepelerden aşağıya kıvrıla kıvrıla vadilere iniyordu. Selim sessiz sedasız öylece karları, dağları, vadileri, dereleri seyrederek ilerlerken dedesi onları işaret etti:

“Görüyorsun ya, işte sen ve arkadaşların o dağın zirvesindeki kar gibisiniz evlat. Çalıştıkça üzerinizden günler akacak ve sizler su damlacıklarına dönüşeceksiniz. Yorulacaksınız ama kiminiz akarsuyla, kiminiz dereyle birleşerek denize ulaşacaksınız. İşte o deniz de Mimar Sinan! Hepinizin yolu aynı. Önce onun öğrencisi olmalısınız. Anlıyor musun?”

“Sanırım biraz kafam karıştı. Öğrencisi nasıl olacağım?”

Dedesi gülümseyerek, “Onun izinden yürüyerek elbette evlat. Seni şimdi Mimar Sinan’ın çırağı yapacağız. Sen ona çırak olduğunda o seni beğenirse zaten kendisine öğrenci olarak seçecektir.” dedi.

“Mimar Sinan’ın çırağı mı?”

Selim’in kulağına çok hoş gelmişti bu. Henüz okula kabul edilmeden, dedesi onu ustanın çırağı olarak isimlendirmişti. Kendi kendisine mırıldandı: ‘Mimar Sinan yaşıyor olsaydı, onun yanına çırak olmak için giderdim.’

Dedesi, “Bir şey mi dedin Selim?” diye sordu.

Selim ise etrafını süzerek, “Dedeciğim, diyorum ki Mimar Sinan yaşasaydı ne iyi olurdu. Onun yanına gider, beni çırak olarak kabul edip sırrını öğretmesini istedim. O zaman da muhakkak akademiye seçilirdim.” dedi.

“Evlat, yaşıyor ya zaten.”

Selim, şaşkınlıkla sordu: “Ne? Dedeciğim, Mimar Sinan nasıl yaşıyor?”

“Evlad, koca Mimar Sinan onca eser bırakmış dünyaya. O yaşamayacak da ben mi yaşayacağım?” dedi.

Selim Dedesine dönüp, “Ama onu göremiyorum, onunla konuşamıyorum.” dedi.

“Onun eserlerini gidip ziyaret ettin mi hiç?”

“Hayır.”

“Peki kimdir, ne zaman yaşamıştır, neler yapmıştır araştırdın mı?”

Selim utanarak omuz silkti.

“Eee, öyleyse nasıl görecek ve konuşacaksın? Sen onunla tanışmayı hiç istememişsin ki.” dedi.

Selim durup düşündü.

Doğru ya, köye gelmek için babasına ısrar ediyordu. Ama hiç Mimar Sinan’ın eserlerini gidip görmediği hâlde babasından kendisini Mimar Sinan’ın eserlerini ziyaret etmek için götürmesini istememişti. Şimdi anlamıştı. Önce Mimar Sinan’ı tanması lazımdı. Tanımak içinde eserlerini öğrenmeli, yaşayan o dev mimari yapıları gezmeliydi. Kendisini ve arkadaşlarını Mimar Sinan Akademisi’ne hazırlamaya karar veren öğretmenlerini hatırladı. Dedesine heyecanla anlatmaya başladı:

“Biliyor musun dedeciğim, bizim Çokbilmiş Yetenek Avcısı da “Mimar Sinan’ın şifresini çözeceğiz.” demişti. Hiçbir şey anlamadık ama okula gidince bize anlatacağını söyledi.”

“Çokbilmiş Yetenek Avcısı da kim?”

“Kimseye söyleme ama bu bizim öğretmenimize verdiğimiz bir isim. Ona ne sorulursa biliyor. Ayrıca nerede kabiliyetli biri varsa hemen onu bulup yetiştirmeye başlıyor.”

Dedesi kahkaha atmaya başladı. Ardından Selim’e dedi ki:

“Demek öyle, o zaman sen ve arkadaşların da yeteneklisiniz; sizi bulduğuna göre.”

Selim bir anda fısıldar gibi konuştu:

“Annem ve babamın yanında söylemedim ama o bizim yetenekli çocuklar olduğumuzu söylüyor. Muhakkak o akademiye girebileceğimize inanıyor. Çokbilmiş Yetenek Avcısının kahramanları asla yenilmez.” dedi.

Dedesi de Selim gibi fısıldayarak konuştu:

“Öyleyse niçin kaygı duyuyorsun?”

“Dedeciğim çünkü büyük bir görev verdi bana. Ben Çokbilmiş Yetenek Avcısının ekibinden biriyim. Üstelik beni kaptan olarak seçti. Sınav sonuna kadar yalnızca kendimden değil, tüm arkadaşlarımdan sorumluyum. Ben köye en çok da sana bunları anlatmak için gelmek istedim. Çünkü senden yardım isteyeceğim.”

Halim Bey, sordu:

“Peki, benim görevim ne olacak?”

Selim ona yaklaşarak, “Çokbilmiş Yetenek Avcısının mimarlarına dedektiflik yapacaksın.” dedi.

“Dedektif mi olacağım?”

“Evet, onun bilgilerini senin dışında kim daha iyi bilebilir ki? Sen koskocaman tarih öğretmeni değil misin? Bize bilgi ve belgeler getirebilirsin dedeciğim. Eğer yardım eder ve bize bilgileri getirirsen daha da güçlü oluruz. Biz de bu bilgiler sayesinde onun şifrelerini çözeceğiz. O altmış öğrencinin on tanesi biz olmalıyız.”

Dedesi, onu sınamak için sordu:

“Yani yalnızca sen kazanmak istemiyorsun öyle mi?”

“Tabii ki dedeciğim, ben ve arkadaşlarım bir ekibiz. Çokbilmiş Yetenek Avcısının mimarlarıyız bizler. Zafer yemini ettik.”

Halim Bey, torunun neden bu kadar dalgın olduğunu şimdi anlamaya başlamıştı. Anlaşılan öğretmenleri onlar kazansın diye büyük bir çalışmanın peşindeydi.

“Tamam, dedektiflik yapacağım ama bundan benim ne kârım olacak söyle bakalım.”

“Ne istiyorsun dedeciğim?” diye sordu.

Dedesi, “Akademiye alındıktan sonra ne istediğimi söyleyeceğim, anlaştık mı?” dedi.

Selim merakla, “Anlaştık ama ya yapamayacağım bir şeyse?” diye sordu.

“İşte bu olmadı, Çokbilmiş Yetenek Avcısının ekibindeki bir kaptana hem de Mimar Sinan’ın çırağına hiç yakışmadı! Mimar Sinan hiçbir zaman baştan yenilgiyi kabul etmezdi ki evlat; o hep çözüme odaklanır ve en güzelini, en ulaşılmazı hayal ederdi. Sonra da hayata geçirirdi.”

Selim bir anda kendine geldi: “Tamam, tamam dedeciğim. Akademiye kabul edildikten sonra ne istersen kabul! Demek öyle, Mimar Sinan yenilgiyi kabul etmezdi öyle mi? Bizler de etmeyeceğiz.” dedi.

Halim Bey, gizli bir göreve kabul edilmiş gibi, “Peki, öyleyse kabul ediyorum teklifini.” dedi.

Selim havalara zıplayarak dedesinin boynuna atıldı. Onu defalarca öptükten sonra, “Öyleyse bu sırrımı akademiye kadar saklayacaksın. Ayrıca bizimle kalman gerekecek.”

Halim Bey bir anda şaşırarak, “Nasıl yani?” dedi.

Selim ise çok kararlı bir şekilde ısrar etti. “Dedeciğim, sen köyde kalırsan biz seninle nasıl irtibat kuracağız? Bizimle kalmanız. En azından ben bu sınavı kazanana kadar olmaz mı?”

Halim Bey, torununun şevkini kırmak istemiyordu. Kış bitene kadar onlarla İstanbul’a dönebilirdi. Hem Edirne ile

İstanbul arası çok uzak da değildi. “Peki, sen nasıl istersen Çı-
rak Selim.” dedi.

“Bana Kaptan Selim diyebilirsin. Mimar Sinan’ın çırağı ol-
duğum ikimizin sırrı, bunu kimse bilmeyecek tamam mı De-
dektif Halim?”

“Peki Kaptan Selim!”

* * *

Köyde çocuklar dalları kurumuş ağaçların gölgesinde köre-
be oynuyorlardı. O ise dedesinden ayrılmış, dedesine köydeki
arkadaşlarını görüp eve gecikmeden döneceğini söylemişti.
Zeynep, onu hiç fark etmeden beyaz kâğıda kara kalem ile bir
şeyler çiziyordu. Onu öylece bütün dikkatini vermiş bir şekil-
de görünce “Zeynep!” diye seslendi.

Bir süre sonra yanlarına Şeyma kan ter içinde koşarak geldi.
Sevinç içinde, “Ooo Selim, sen mi geldin?” dedi.

Nihayet Zeynep başını kâğıttan kaldırıp önce Şeyma’ya
sonra da Selim’e çevirdi. Selim’i görünce çok mutlu olmuştu.
Hemen gülümsedi. Şeyma ise telaşla oyuna geri dönmek is-
ter gibi, “Burada oturup duruyorsun Zeynep, son zamanlarda
oyunlara hiç eşlik etmiyorsun. Biraz ara versen çalışmaya ne
olur sanki, değil mi Selim? Hadi, siz de gelin.” dedi.

Selim, Zeynep’in ne çalıştığını merak ederek sessizliğini ko-
rudu. Onun canı da hiç oyun oynamak istemiyordu. Aklında
hep sınav ve Çokbilmiş Yetenek Avcısının anlatacağı planlar
vardı. Üstelik artık dedesi de bu ekibin bir parçası olmuştu.
Daha ne isterdi ki? Zeynep, Şeyma’ya, “Canım hiç istemiyor,
lütfen bana ilişme. İzliyorum sizi.” dedi.

Selim de “Ben de sizleri görmek için geldim. Sabah İstan-
bul’a döneceğiz. Siz oynayın.” dedi.

Şeyma omuzlarını kaldırarak, “Canınız nasıl isterse, görüşürüz...” diyerek çılgınca oyun oynayan arkadaşlarının arasına karıştı.

Zeynep elindeki bembeyaz resim kâğıdını ve tahta resim kalemini ağacın hemen yanı başına bırakıp üzerine uçmaması için taş koyarken bir yandan da “Oyun oynayacak zaman mı hiç? Çok az kaldı sınavlara, hem benim daha fazla çalışmam gerekiyor. Sahi, sen ne zaman geldin? Hiç fark etmedim.” dedi.

“Aslında çalışmak zorunda olduğum için benim de köye gelmek gibi bir planım yoktu. Ama dedemi görmem lazımdı. Artık ne olacağıma karar verdim ve benim de kazanmak istediğim lise için herkesten çok çalışmam lazım. Sahi sen nereyi istiyorsun ki?” diye sordu.

Zeynep biraz kaygılı bir şekilde, “Sen şanslısın, İstanbul’da yaşıyorsun. Orada imkânlar daha fazla. Bizim çok daha fazla çalışmamız lazım. Hem senin baban mühendis, üstelik Halil dede de emekli öğretmen. Ama burasını biliyorsun, köyde yalnızca iki okul var. Üstelik ben Güzel Sanatlar Lisesini kazanmak istiyorum Selim. İyi bir ressam olmak istiyorum. Oradan alacağım eğitim sonucunda çok iyi bir grafiker de olabilirim. Ama bu çok zor, oraya yetenekleri göz önünde bulundurarak öğrenci alıyorlar.” dedi.

“Nereye?”

“Mimar Sinan Güzel Sanatlar Lisesi’ne!”

“İstanbul’da mı okumak istiyorsun?”

“Evet, kimseye daha önce söylememiştim. Hatırlıyor musun okul gezisi yapmıştık bir keresinde, İstanbul’a gelmiştik. İşte o zaman karar vermiştim. Halil dedenin anlattığı hikâyelerdeki gibi özel biri olmak istiyorum. Hem düşünsene belki büyüyünce kendi sergilerimi de açarım.”

Selim, Zeynep'in verdiği bu karar karşısında çok mutlu oldu. Zeynep zaten birçok resim yarışmasında derece alan bir kızdı.

“Çok sevindim Zeynep! Kesinlikle çok iyi bir ressam olursun. Sen zaten çok iyi resimler çiziyorsun.”

“Öyle ama oraya birçok çocuk başvuracakmış. Sadece altmış öğrenci alınıyor oraya. Onlardan biri olabilmem için mülakatı geçmem gerek!”

Selim, Zeynep'i dinlerken onun yine de kendisine oranla daha büyük bir şansı olduğunu düşünüyordu. Üstelik ödüllüydü. Okul ortalaması da gayet iyiydi. Ona hemen cesaret vermeye karar verdi.

“Bak ne diyeceğim Zeynep.”

“Söyle, dinliyorum.” dedi merakla Zeynep.

“İstanbul'a döndüğümde hemen Çokbilmiş Yetenek Avcısı ile konuşacağım. Ona senin durumunu anlatacağım ve senin ne yapman gerektiğini öğrenip sana hemen e-posta atacağım, anlaştık mı?”

Zeynep bir anda şaşkınlıkla sordu:

“Selim, Çokbilmiş Yetenek Avcısı da kim?”

“Şşttt sessiz ol, o bizim kolejdaki rehberlik hocamız. Onun her şeyden haberi oluyor. Ne sorsan cevaplıyor. Her yıl okuldaki kendi seçtiği yetenekli çocukları belirleyip yeteneklerine göre gruplara ayırıyor.”

Zeynep heyecanla söze karıştı: “Eee, ne yapıyor onlarla?”

“Ne yapacak, onları yeteneklerine göre müsabakalara, festivallere, sınavlara hazırlıyor. Böylelikle okulun başarısını ve kendi başarısını herkese ilan ediyor. Çokbilmiş Yetenek Avcısının ekibi asla yenilmez, diyor. Hem birçok güzel lisede onun yetiştirdiği öğrenciler okuyor. Eğer senden ona bahsedersen muhakkak yardımcı olacaktır.”

Zeynep, Selim'in söyledikleri karşısında gülümsedi.

“Peki öyleyse. Benden ona muhakkak söz et, olur mu? Senden haber bekleyeceğim. Öyleyse ben sana çizimlerimden bir dosya hazırlayayım. Bir de Çokbilmiş Yetenek Avcısına bir mektup yazayım, ona ver olur mu?”

Selim gülümseyerek, “Evet evet, ona mektup yaz ve çizimlerinden hazırla.” dedi.

Zeynep merakla sordu: “Peki sen hangi liseyi istiyorsun?”

Selim gülümsedi. Ona biraz daha yaklaştı. Sonra etrafı kolaçan edip, “Mimar Sinan Akademisi’ni istiyorum.” dedi.

“Mimar Sinan Akademisi mi? Peki orada hangi meslekler için hazırlanıyor öğrenciler?”

“Evet, Mimar Sinan Akademisi. Ne için olacak, mimar ve mühendis yetiştiriliyor.”

“Bunun için üniversitede o bölümleri de seçebilirsin ama kazanırsan önceden başlamış olacaksın değil mi? Ayrıca senin baban da mühendis, onun mesleğini yapacaksın sen de ne güzel!”

“Babam da mühendis ama ben daha çok mimar olmayı hayal ediyorum. Evet, Mimar Sinan’ın öğrencileri olmuş olacağız. Bunun için de mülakata alınacağız ve bizim katılacağımız mülakatta Türkiye’nin her yerinden başvuran öğrenciler arasından yalnızca altmış kişi olacak Zeynep!”

“Sen niçin üzülüyorsun ki, gayet başarılısın. Hem Çokbilmiş Yetenek Avcısı sizi hazırlıyor ya!”

“Ama ben senin gibi daha önceden yeteneğimin farkında değildim. Hiç mimarlık alanında bir çizim, taslak da yapmadım. Üstelik daha kötüsü, Mimar Sinan hakkında mimar olması dışında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Ee senin adın ne?”

“Bu nasıl soru, bilmiyor musun? Selim tabii ki!”

“Peki sen hangi ildesin şimdi?”

“Edirne!”

“Hiç bilmiyor musun ki Edirne Mimar Sinan’ın ustalık eserini yaptığı il. Üstelik Selimiye Camii’ni hep aklında tutman gerek çünkü senin adını taşıyor. Anladın mı şimdi?”

Selim bir anda utandı. Yıllardır gelip gittiği Edirne’deki Mimar Sinan’ın izlerini nasıl keşfetmediğine hayıflandı. Hem de memleketinde bu kadar önemli bir tarihî camiyi nasıl aklında tutmazdı ki? Şimdi Zeynep’e hak verdi.

Zeynep, “Mimar Sinan hakkında öğretmenimiz geçenlerde bize bazı şeyler anlattı. Mesela dedi ki ‘O yalnızca bir mimar değil aynı zamanda mühendistir. O bütün mimar ve mühendislerin de öncüsüdür. Dünya medeniyetine yön veren bir bilim insanıdır.’ Onu hepimizin çok iyi tanması gerekirmiş. Üstelik Mimar Sinan çocuk yaşlarından itibaren Osmanlı devletinde yetiştirilmiş bir isimmiş. Birçok eser bırakmış. Bizi Selimiye Camii’ne götürdü. Eğer onu tanımak istiyorsan bence Selimiye Camisi’nden başlayabilirsin. Hem ustalık eseriymiş ya, belki sana yapacağın tasarım için de fikir verir. Ayrıca ben de onunla ilgili bilgiler soracağım öğretmene, seninle de paylaşırım. Eğer aklıma tasarımın için fikir gelirse de hemen sana e-posta atarım, olur mu?”

“Verdiğin bilgiler için çok teşekkür ederim Zeynep! Demek yalnızca mimar değil, aynı zamanda mühendismiş. Desene o yüzden akademide sadece mühendis ve mimar yetiştirilmeye karar verilmiş. Bu bilgiyi öğrendiğim iyi oldu. Ayrıca İstanbul’a uğramadan önce ilk iş olarak Selimiye Camii’ne gitmek için ısrar edeceğim babama. Öyleyse ben gitmeden son kez burada